

الحمد لله الذى توحد بالكلام وتفرد بالبيان الذى خضعت بحور المعانى

عندما ...

حضرت بهاء الله

نسخه اصل فارسی

از الواح حضرت بهاء الله - بر اساس نسخه موجود در "کتابخانه آثار بهائی" در مرکز جهانی بهائی

- شماره ۳۴

آقای معظم و محبوب مکرم حضرت افنان آقائی جناب آقام آقا علیه بهاء الله الأبهى ملاحظه فرمایند

۱۵۲

بسم ربنا الأعظم الأقدس العلى الأبهى

الحمد لله الذى توحد بالكلام وتفرد بالبيان الذى خضعت بحور المعانى عندما تلفظ به فم مشيئة وسجدت كتب العالم عند ظهور حرف من آياته بحركة من اصبعه تحرك القلم الأعلى فى ملكوت الانشاء وثبت حكم الآخرة والأولى قد اعترف كل فصيح بالعجز عند ظهور بيانه وكل بليغ اقر بالقصور عند بروز كلمته العليا التى بها فصل بين الورى أنها لى سيف الله المسلول وميزانه الموضوع وصراطه الممدود وسراجہ المنير وانها لى الصور الأعظم والناقور الأنخم تعالى من تزين باسمه كل الكتب والصحف والزبر انه هو الذى سمي بكل اسم من اسمائه الحسنی فى الصحف الأولى وانه هو الذى سمي فى التوراة بيهوه وفى الانجيل بالمعزى وروح الحق وفى الفرقان بالنبي العظيم وسمى بأسماء اخرى فى كتب ما اطلع بها الا الله مالک العرش والثرى انه هو الذى نزل البيان لذكره وبشر العباد بظهوره وقدمه طوبى لأذن سمعت ما نطق به النقطة الأولى فى قيوم الأسماء فى هذا الظهور الأظهر والسر المستتر بقوله يا سيد الأكبر ما انا بشىء الا وقد اقامتنى قدرتك على الأمر ما اتكلت فى شىء الا عليك وما اعتصمت فى امر الا اليك وانت الكافى بالحق هل من ذى شم ليجد عرف بيان الرحمن فى الامكان وهل من ذى بصر ليرى الحجة والبرهان وهل من ذى سمع لسمع نداء مالک الأديان الذى اتى بقدرة وسلطان لعمر الله كل من عليها فان وهذا وجه ربنا الرحمن

سبحانک اللهم يا من باسمک اشرفت شمس مشيتک من افق السماء وسرت فلک الارادة على بحر الکبرياء اسألك بالاسم الذى به سخرت الأشياء وجعلته سلطان الأسماء بأن تؤيد حببتک على ما تحب وترضى وتقدر لهم من قلبک

1. ارقام ۲ و ۵ و ۱ بر طبق حساب ابجد بترتيب معادل عددی حروف "ب" و "ه" و "الف" است که مجموع آنها کلمه "بها" را تشکیل میدهد.

ORIGINAL

الأعلى ما يحفظهم عن الذين اعرضوا عن آياتك الكبرى اى ربّ هم عباد اقبلوا اليك و نبذوا ما دونك و اخذوا ما امروا به فى ايامك اى ربّ عترفهم ما قدّرت لهم بجودك و احسانك ثمّ الهمهم ما كنزت لهم فى ملكوتك انت الذى يا الهى لا تعجزك شؤونات الخلق و لا تضعفك قوّة الأقوياء و شوكة الأمراء أسألك بذكرك الأعلى و كلمتك العليا بأن تبارك على افنان سدرة امرك الذين نسبتهم اليك و جعلتهم اعلاماً بين خلقك و ذكرتهم فى اكثر الواحك هم الذين سميتهم بالأفنان بلسان عظمتك و خصصتهم بهذا الاسم بين خلقك و بريّتك اى ربّ فأنزل عليهم من سحاب رحمتك ما ينبغى لعظمتك و اقتدارك ثمّ انصرهم يا الهى بجودك و عنايتك ثمّ انزل عليهم بركة من عندك انت الذى يا الهى دعوتهم بنفسك اليك و قدّرت لهم ما يعجز عن ذكره لسانى و السن عبادك انك انت المقتدر الذى لا يعجزك شيء و السلطان الذى لا يمنعك امر قد كنت فى ازل الأزال الهاً و لم يكن معك من شيء و تكون بمثل ما قد كنت من قبل و انك انت الشاهد الناظر السامع العليم الخبير

روحى لذكركم الفداء قد اسكرنى رحيق بيانكم الذى ماج فى بحور كلماتكم الحاكية عن حبكم مقصودنا و مقصودكم و مقصود من فى السموات و الأرضين و انّها لهى المترجم الذى يقرأ اسرار القلوب و يترجم ما هو المستور علم الله انّ هذا لسكر لا يريد الصحو و لا يحبّ الصحو و لا يعتريه الصحو يسأل الخادم ربّه بأن يزيد هذا السكر الذى اخذنى من رحيق محبة اولياء الله و اصفياه فلما فزت و قرأت و عرفت عرضته لى الوجه اذا نطق لسان العظمة يا افنانى يا ايها الفائز بكوثر عنايتى و الناظر الى افقى انّ الأمر عظيم عظيم و الخلق ضعيف ضعيف قد اظهرنا الأمر ولكنّ الناس هم عنه معرضون و انزلنا الآيات و هم لا يسمعون قد انتهى الميقات و اتى مظهر البيّنات ولكنّ القوم هم لا يفقهون قد ظهر ما هو الموعود فى كتب الله ولكنّ الناس هم عنه غافلون قد بينّا ما كان مستوراً فى علم الله و اظهرنا ما هو المخزون فى كنز الله ولكنّ القوم اكثرهم لا يشعرون قد تمتّ الحجة و نزلت المائدة و اتى البرهان ولكنّ الناس هم لا يعرفون قد نبذوا ما عند الله و اخذوا ما عند رؤسائهم الذين اعرضوا عن الله المهيمين القيوم هم العلماء عندهم و جهلاء لدى الحقّ علام الغيوب قد تمسكوا بما ينفى معرضين عما يبقى كذلك سوّلت لهم انفسهم و هم لا يعلمون قد اشتغلوا بالأيام الفانية غافلين عما عند الله ربّ ما كان و ما يكون لو عرفوا ناحوا على انفسهم ولكنّ اليوم هم محتجبون لعمر الله هذا يوم القيام و هم قاعدون و يوم البيان و هم صامتون قل يا معشر العرفاء قد ماج بحر الحيوان و انتم عنه معرضون هذا يوم الايقاظ و انتم راقدون أ وجدتم نفحات الوحي و اعرضتم أ رأيتم الآيات و انكرتم ما لكم لا تشعرون قد انجذب من رحيق بيان الرحمن من فى الفردوس الأعلى و انتم بأهوائكم تلعبون و لا تفقهون قل يا قوم تفكّروا فى القرون الأولى اين الجبارة و الفراعنة اين صفوفهم و الوفهم و اين رنات سيوفهم و ربّات قصورهم و اين زئير ابطالهم و زفير اهوائهم و اعمالهم و اين معاقلهم و محافلهم قد تشبّثت شملهم و جمعهم و تبدّد عزهم و عزّهم قل خافوا الله يا قوم و لا تتبعوا كلّ فاجر مردود قل ايّاكم ان تمنعكم شؤونات الخلق عن الحقّ سيفنى ما ترونه اليوم و يبقى ما قدّر من لدى الله العزيز الودود طوبى لك يا ايها الطائر فى هوائى و المقبل الى وجهى و المتمسك بجبل فضلى اذ اعرض عني عبادى و بريّتى الذين خلقوا من كلمتى المهيمنة على ما كان و ما يكون انتهى انّ الخادم يشكر الله على ما عرّفنا و انعمنا و انزل لحضرتك ما تفرح به القلوب و تقرّ به العيون

اينكه در باره ورقه عليها بهاء الله الأبهى مرقوم داشته بوديد كه با حضرت مبلّغ عليه من كلّ بهاء ابهاه مشورت نموده ايد اين فقره محبوبست و لدى العرش مقبول و آنچه مصلحت و موافق حكمت ديده شد عمل نمائيد اگر آن حضرت مع ایشان عازم شوند البته اقربست چنانچه چندی قبل اين كلمه را اين عبد از لسان قدم استماع نمود جميع امور لدى العرش ظاهر و مشهود است انه هو العليم الخبير از حقّ جلّ جلاله اين خادم مسئلت مينمايد كه عالم را مستعدّ فرمايد

از برای ظهور آنچه الیوم مستور است اکثری از ناس غافل مشاهده میشوند و بمصلحت خود هم عارف نیستند و اگر گفته شود و کلمه نصیحا القا گردد ثمری نخواهد بخشید در بادیه‌های اوهام سالکند و باهواء خود مشغول از مصلحت ظاهره خود هم بیخبر و غافل دیده میشوند یک فقره بنظر این عبد آمد خدمت آن حضرت عرض مینمایم تا درایچ شعور ناس معلوم شود در آیامی که جمال قدم جلّ کبریائه در مدینه کبیره تشریف داشتند روزی از روزها کامل پاشا که یکی از وزرای دولت علیه بود بین یدی الوجه حاضر در بین عرایضی که معروض میداشت عرض نمود چندین لسان تعلیم گرفته‌ام و یک یک را معروض داشت از ده دوازده تجاوز نمود فرمودند ثمره این السن متعدده چیست عمر گرانمایه بسیار حیف است در چنین امور صرف شود آنچه از لالی بیان از کنز علم رحمن ظاهر شد بکمال فرح و سرور تسلیم و تصدیق مینمود و مع ذلک از عمل بآن محروم مشاهده میشد اگر فی الحقیقه بآنچه از قلم اعلی جاری شده عامل شوند جمیع در جمیع عوالم بآسایش و راحت تمام فائز گردند در فقره لسان از سماء مشیت رحمن در کتاب اقدس نازل شد آنچه کل را کفایت مینماید و یک لوح امنع اقدس بلسان پارسی در این مقام نازل شده اگر عمل نمایند جمیع را کفایت و دیگر احتیاج تعلیم السن مختلفه نبوده و نیست عمر را ضایع و وقت را از دست میدهند و به ما یأمرهم مشغولند چه مقدار مشقت را حمل مینمایند از برای افتخار نفس خود چنانچه الیوم بتعلیم السن مختلفه افتخار مینمایند در این مقام آنچه از قلم اعلی نازل شده اینست قوله عزّ کبریائه قد نزلنا فی الکتاب الأقدس یا اهل المجالس فی البلدان ان اختاروا لغة من اللغات لیتکلم بها من علی الأرض و کذلک من الخطوط ان الله یبین لکم ما ینفعکم و یغنیکم عن دونکم انه هو الفضل العظیم الخبیر این امر مبرم از جبروت قدم از برای اهل عالم عموماً و اهل مجالس خصوصاً نازل شده چه که اجرای اوامر و احکام و حدودات منزله در کتاب برجال بیوت عدلیه الهیه تفویض شده و این حکم سبب اعظمست از برای اتحاد و علّت کبری است از برای مخالطه و و داد من فی البلاد ملاحظه میشود اکثری از امم از تشنّت لغات اهل عالم از مخالطه و معاشرت و کسب معارف و حکمت یکدیگر محرومند لذا محض فضل و جود کل مأمور شده‌اند باینکه لغتی از لغات را اختیار نمایند چه جدیداً اختراع کنند و چه از لغات موجوده ارض انتخاب نمایند و کل بآن متکلم شوند در این صورت جمیع ارض مدینه واحده ملاحظه میشود زیرا که کل از لسان یکدیگر مطلع میشوند و مقصود یکدیگر را ادراک مینمایند اینست سبب ارتقای عالم و ارتفاع آن و اگر نفسی از وطن خود هجرت نماید و بهر یک از مدن وارد شود مثل آنست که در محلّ خود وارد شده تمسکوا به یا اهل المجالس فی المدن و الدیار اگر نفسی فی الجمله تفکر کند ادراک مینماید که آنچه از سماء مشیت الهیه نازل شده محض فضل بوده و خیر آن بکل راجعست و لکن بعضی از عباد از ثدی جهل و غفلت میآشامند بشأنی که آنچه خیر است و رحمان آن عقلاً و نقلاً ظاهر و مشهود است از آن تجاوز مینمایند و بمزخرفات نفوس غافله از حکمت الهیه که سبب و علّت ترقی عالم و ارتفاع اهل آنست چشم پوشیده و میپوشند الا انهم فی خسران مبین هر طایفه‌ئی بلسان خود تکلم مینمایند مثل ترک بترکی و ایران پیارسی و عرب بعربی و اهل اروپا بالسن مختلفه خود و این السن مختلفه مابین احزاب متداولست و مخصوصست بطوایف مذکوره و یک لسان دیگر امر شده که اهل عالم عموماً بآن تکلم نمایند تا کل از لسان یکدیگر مطلع شوند و مراد خود را بیابند اوست باب محبت و و داد و الفت و اتحاد و اوست ترجمان اعظم و مفتاح کنز قدم چه مقدار از نفوس مشاهده شده که تمام اوقات را در تعلیم السن مختلفه صرف نموده بسیار حیفت که انسان عمری را که اعترّ اشیاء عالم است صرف اینگونه امور نماید و مقصودشان از این زحمات آنکه لسان مختلفه را بدانند تا مقصود طوایف و ما عندهم را ادراک نمایند حال اگر بآنچه امر شده عامل شوند کل را کفایت مینماید و از این زحمات لاتحصی فارغ میشوند لغت عرب ابسط از کلّ لغات است اگر کسی بیسط و وسعت این لغت فصیحی مطلع شود آن را اختیار نماید لسان پارسی هم بسیار ملیحست لسان الله در این ظهور بلسان عربی و پارسی هر دو تکلم نموده

ولكن بسط عربي را نداشته و ندارد بلکه اکثر لغات ارض نسبت باو محدود بوده و این مقام افضلیت است که ذکر شد
ولكن مقصود آنکه لغتی از لغات را اهل ارض اختیار نمایند و عموم خلق بآن تکلم کنند هذا ما حکم به الله و هذا ما
يَنْتَفِعُ به النَّاسُ لو هم يعرفون و همچنین سوای خطوط مخصوصه طوایف مختلفه یک خط اختیار نمایند و خلق عموماً بتحریر
آن مشغول شوند بالأخره جميع خطوط بخط واحد و جميع السن بلسان واحد منتهی شود و این دو سبب اتحاد قلوب و
نفوس اهل عالم گردد و قطعات مختلفه ارض یک قطعه مشاهده شود لعمر الله اگر اهل ارض بآنچه در کتاب نازل شد
فائز شوند و آفتاب عدل از خلف سحاب اشراق نماید جميع عالم نفس واحده مشاهده شوند اذلاً لا ترى فی الأرض عوجاً و
لا امتاً یا ملأ الأرض انه يعلمكم ما هو خير لكم تمسکوا به انه هو الواعظ الناصح المبين المدبر المشفق العليم الحكيم انتهى حال
ملاحظه فرمائید اگر اهل ارض بآنچه از لسان عظمت جاری میشود عمل نمایند کل خود را غنی و فارغ و آزاد مشاهده
کنند آنچه سبب آسایش اهل ارضست از آن غافل و آنچه علت آلایش و زحمت و ابتلای نفوسست بآن متمسکند ولكن
آنچه از قلم اعلی جاری شده البته ظاهر خواهد شد عنقریب صاحبان درایت و عقول مشاهده مینمایند که مفری نیست
مگر بعمل بآنچه در کتاب الهی نازل شده در سنین ماضیه ملاحظه فرمائید که بواسطه هواهای نفسانیّه چند نفس چه
مقدار از بلایا و رزایا بر اهل ارض وارد شد هر یوم شدت و بلا زیاد میشود تا آنکه بالأخره بآنچه از لسان عظمت در
مراتب صلح نازل شده بآن متمسک شوند و بآن عمل نمایند قوله جل کبرائه

هو الناصح الأمين

عالم را بمثابه هیکل انسانی ملاحظه کن و این هیکل بنفسه صحیح و کامل خلق شده ولكن باسباب متغیره مریض گشته
و لازال مرض او رفع نشده چه که بدست اطبای غیر حاذقه افتاده و اگر در عصری از اعصار عضوی از اعضای او
بواسطه طبیبی حاذق صحت یافت عضوهای دیگرش بامراض مختلفه مبتلا بوده و حال در دست نفوسی افتاده که از زحمر
غرور تربیت یافته اند و اگر هم بعضی از این نفوس فی الجمله در صحت آن سعی نمایند مقصود نفعی است اسماً و یا رسماً
بایشان راجع شود چنین نفوس قادر بر رفع امراض بالکلیه نبوده و نخواهند بود الا علی قدر معلوم و دریاق اعظم که
سبب و علت صحت اوست اتحاد من علی الأرضست بر امر واحد و شریعت و آداب واحده و این ممکن نه مگر بهمت
طیب حاذق کامل مؤید که مخصوص نظم عالم و اتحاد اهل آن از شطر قدم بعرضه عالم قدم گذارد و توجه نماید و هر
هنگام که چنین نور از مشرق اراده الهیه اشراق فرمود و طیب حاذق از مطلع حکمت ربانیه ظاهر شد اطبای مختلفه
بمثابه سحاب حجاب اشراقات و تجلیات آن نور شدند لذا اهل ارض باختلافات خود باقی ماندند و مرض عالم رفع نشد و
صحت نیافت آن اطبا که قادر بر این امر خطیر نبوده و این طیب را هم از معالجه منع نمودند و حجابهای مانعه حایله شدند
در این ایام ملاحظه کن که جمال قدم و اسم اعظم کشف حجاب فرموده و نفس خود را لأجل حیات عالم و اتحاد و
نجات اهل آن فدا نموده مع ذلک کل بر ضررش قیام نمودند تا آنکه بالأخره در سجنی که در اخب بلاد واقعست مسجون
شده و ابواب خروج و دخول را مسدود کرده اند یار را اغیار دانسته اند و دوست را دشمن شمرده اند مصلح را مفسد گمان
نموده اند ای اهل ثروت و قدرت حال که سحاب شده اید و عالم و اهل آن را از اشراقات انوار آفتاب عدل و فیوضات
لاتحصى منع نموده اید و راحت کبری را مشقت دانسته اید و نعمت عظمی را نعمت شمرده اید اقلاً وصایای مشفقانه جمال
احدیه را در اموری که سبب نظم مملکت و آسایش رعیت است اصغاً نمائید در هر سنه بر مصارف خود میافزائید و آن
را حمل بر رعیت مینمائید و این بغایت از عدل و انصاف دور است این نیست مگر بسبب ارباب نفسانیّه که مابین در
هبوب و مرور است و تسکین آن ممکن نه مگر بصلح محکم که سبب اعظم است برای استحکام اصول ابنیه ملت و

مملکت چاره اکنون آب و روغن کردنیست صلح و اتحاد کلیّه که دست نداد باید باین صلح اصلاح شود تا مرض عالم فی الجمله تخفیف یابد صلح ملوک سبب راحت رعیت و اهل مملکت بوده و خواهد بود در این صورت محتاج بعساکر و مهمّات نیستند الا علی قدر یحفظون بها بلدانهم و ممالکهم و بعد از تحقیق این امر مصروف قلیل و رعیت آسوده و خود مستریح میشوند و اگر بعد از صلح ملکی بر ملکی برخیزد بر سایر ملوک لازم که متحداً او را منع نمایند عجب است که تا حال باین امر نپرداخته اند اگرچه بعضی را شوکت سلطنت و کثرت عساکر مانع است از قبول این صلح که سبب آسایش کل است و این وهم صرف بوده و خواهد بود چه که شوکت انسان و عزّت او به ما یلیق له بوده نه باسباب ظاهره اهل بصر حاکم را محکوم مشاهده نمایند و غنی را فقیر و قوی را ضعیف می‌شمرند در حکام ملاحظه نمائید که حکومت و ثروت و قوّت ایشان بر رعیت منوط و معلق است لذا نزد صاحبان بصر این امور بر قدر انسان نیفزاید جوهر انسانیت در شخص انسان مستور باید بصیقل تربیت ظاهر شود اینست شأن انسان و آنچه معلق بغیر شد دخی بذات انسانی نداشته و ندارد لذا باید بقلّت و کثرت و شوکت و عظمت ظاهره ناظر نباشند و بصلح اکبر پردازند سلاطین مظاهر قدرت الهیه اند بسیار حیف است که امثال آن نفوس عزیزه حمل امور ثقیله نمایند اگر فی الحقیقه زمام امور را بید نفوس مطمئنّه امینّه عاقله بگذارند خود را فارغ و آسوده مشاهده نمایند طوبی از برای سلطانی که لنصرة الله و اظهار امره قیام نماید و عالم را بنور عدل روشن سازد بر کلّ من علی الأرض حبّ او و ذکر خیر او لازمست هذا ما جرى من القلم من لدن مالک القدم نسأل الله بأن یوفق الأمم بما ینفعهم و یعرفهم ما هو خیر لهم فی الدنیا و الآخرة انه علی کلّ شیء قدير کذلک اشرفت شمس البیان من افق مشیّة ربکم الرحمن ان اقبلوا الیها و لا تتبعوا کلّ جاهل بعید انتهى

این لوح امانع اقدس در اوّل ورود سخن اعظم از سماء مشیت مالک قدم نازل این خادم فانی از حقّ جلّ جلاله سائل و آمل است که بقدرت کامله اذن واعیه بخلق عطا فرماید تا کل باصغاء آیات الهی فائز شوند و لکن اعمال خلق مانع بوده و هست در ارض صاد ملاحظه فرمائید مع آنکه از اوّل ظهور جمال قدم جمیع را از نزاع و فساد و جدال منع فرمودند و این فقره را جمیع مطلعند مع ذلک بآن دو مظلوم مع آنکه مال احدی را نبردند و ظلم و ستمی از ایشان نسبت بنفسی ظاهر نشد بلکه مطالع شفقت و مرحمت و عنایت بودند وارد آوردند آنچه قلم و لسان از ذکرش عاجز است این اعمال شنیعه سبب و علت ظهور طاغی باغی عبیدالله ثانی شده و میشود چه مقدار نفوس از میان رفت و چه مقدار ضرر بدولت و رعیت وارد شد در این مقام کلمه‌ئی از لسان مبارک استماع گشت که ذکر آن حال جایز نه باری از حقّ میطلبیم نفوس غافله را برجوع مؤید فرماید تا بآنچه واقع شده کفایت شود انه هو الغفور الرحیم فی الحقیقه الیوم جمیع از نفخه صور منصعق دیده میشوند الا من شاء الله عجب در آنست که بعضی از اهل بیان احجب از امم قبلند و بعضی بحیله و مکرّی ظاهر که شبه آن دیده نشده یعنی این خادم فانی در ایام عمرش ندیده مثلاً میرزا احمد کرمانی که تفصیل آن را خود آن حضرت مرقوم داشته بودند بمکرّی ظاهر که انسان تحیر مینماید قوله جلّ کبریائه فی الکتاب الأقدس ان یا ارض الکاف و الرّاء انا نراک علی ما لا یحبّه الله و نری منک ما لا اطلع به احد الا الله العلیم الخبیر و نجد ما یرّ منک فی سرّ السرّ عندنا علم کلّ شیء فی لوح مبین انتهى این کلمات عالیات وقتی از سماء مشیت الهی نازل شد که ذکر احمد هم در ظاهر نبود بعد از چند سنه عرایض متواتره از او رسید مرّة یقبل و اخری یعرض یتقلّب کالرّقطاء و یتلون کالحرباء در هر حین بلونی ظاهر و در هر آن بشاخشه‌ئی متمسک اشهد انه فی خسران مبین در آیامی که در مدینه کبیره توقّف داشته عرایض متعدّد بساحت اقدس و همچنین مکاتیب عدیده نزد این عبد و جناب اسم الله مه علیه بهاء الله الأبهی فرستاده و جمیع مدلّ و مشعر بر توبه و انابه و رجوع و جزع و ابتهال بوده جواب از سماء عنایت نازل و آخر آن باین مضمون بعفو الهی

فائزى لو تكون مستقيماً على الأمر ولكن حالت او از قبل معلوم بوده و از آيه مباركه كتاب اقدس هم حالت او مستفاد ميشود و از تلويح بيان مقصود عالميان همچو مفهوم شد كه از براى او بقيه‌ئى در آن ارض موجود و مستور است العلم عند الله العليم الخبير در ايام حركت از عراق ذكر ناعقين و طيور ليل در الواح الهى مذكور و جميع را اخبار فرمودند و همچنين در ارض سرّ در آيات منزله ذكر نفوس غافله ملحده بوده و در بعضى از الواح اين آيات بديعه منيعه نازل اذا جاءكم ناعق بكتاب السجين او بأوراق النار دعوها عن ورائكم ثم اعلوها بأنّه هو النّاعق الموعود فى كتب الله العلى العظيم انتهى

آيات متعدده باین مضمون نازل نسأله تعالى بأن يقوى قلوب احبائه و يظهرهم على شأن لا يمنعهم ما ذكر فيما كان من قبل و يذكر فيما يكون من بعد انه هو الحافظ الناصر المقتدر القدير سبحانه الله حقّ جلّ جلاله بشأنى ظاهر كه از براى احدى از امم عالم مجال اعراض و اعتراض نمائنده جميع كتب الهى از قبل مشحونست باین ذكر اعظم و جميع آنچه در این ظهور واقع شده و ميشود در كتب قبل بوده در يكي از الواح لسان الهى باین كلمه ناطق ميفرمايد برّ الهى در برّ شام ظاهر و مشهود و ندایش از صهيون مرتفع و صهيون محلى است در این اراضى اينست كه اشعيا ميفرمايد و اجعل فى صهيون خلاصاً لاسرائيل و در این آيه كه حضرت اشعيا فرموده ملاحظه فرمائيد ميفرمايد ما اجعل على الجبال قدمى المبشر المخبر بالسلام المبشر بالخير بالخبر بالخلاص القائل لصهيون قد ملك الهك روح الخادم لبياحه الفداء خبر ميدهد از قدوم مبشر كه نقطه اولى روح ما سواه فداه باشد و خبر داده كه مبشر بر جبال ساكن كه چهريق و ماكو باشد چنانچه كل عالمند و ميفرمايد مبشر بسلام اخبار ميدهد و از این كلمه دو معنى مستفاد ميشود يكي دارالسلام كه مقرّ عرش بود و ديگر از سلام حقيقى لأجل كلّ عالم كه در اوّل ورود جمال قدم در رضوان ظاهر شد سه ۳ آيه در اوّل ورود رضوان لسان عظمت بآن نطق فرمود يكي از آن اين بود كه حكم سيف در این ظهور مرتفع شد اينست سلام حقيقى كه فى الحقيقه جميع اهل عالم بآن فائز شده و ميشوند و اينست كه در مقامات ديگر ميفرمايد نصرت بحكمت و بيان و ما ينبغي للانسان بوده و خواهد بود لعمر المحبوب اگر يك آيه مباركه را بسمع مقدّس از هوى اصغا نمائيد كل بافق اعلى توجه كنند و همچنين از مقرّ عرش در آخر آيه خبر ميدهد بقوله القائل لصهيون قد ملك الهك و حال علم الله بر صهيون منصوب و نداء الله از آن و جميع اراضى مقدّسه مرتفع و چه قدر مليحست اين كلمه اين آيه كه ميفرمايد المبشر بالخير و اين خيرىست كه نقطه اولى روح ما سواه فداه ميفرمايد قوله عزّ ذكره ثمّ فى سنة التسع كلّ خير تدركون اگر اين عبد مجال ميبافت بعضى از اشارات كتب الهى كه از قبل در ذكر اين ظهور اعظم نازل شده ذكر مينمود ولكن بهيچوجه وقت و فرصت ديده نميشود و اين فقره سبب نجلت اين عبد شده چنانچه در عرض جوابهاى لازمه تأخير رفته و ميرود ولكن چون جميع مطلعند كه اين عبد ليلاً و نهراً مشغول است هر قدر هم تأخير شود بشفقت و عنایت و عفو مقرون بوده و خواهد بود سبحانه الله اين خادم فانى متحير است بلكه تحير در اين مقام منصعق ديده ميشود اعظم از همه امور غريبه عجيبه و غفلت و طغيان بريّه حجابات اهل بيانست چه كه حجابى خرق نموده بصدهزار حجاب ديگر مبتلا شده اند مع آنكه امر بقسمى ظاهر شده كه از اوّل ابداع تا حال نشده و آيات بشأنى نازل گشته كه شبه آن ديده نشده و بينات بقسمى ظاهر كه از براى هيچ منصفى مجال توقف نيست نقطه اولى روح ما سواه فداه جوهر كلّ بيان را در قيص يك كلمه ظاهر فرموده اند قوله عزّ ذكره و قد كتبت جوهره فى ذكره و هو انه لا يستشار باشارتى و لا بما ذكر فى البيان بلى وعزّه تلك الكلمة عند الله اكبر عن عبادة من على الأرض اذ جوهر كلّ العبادة ينتهى الى ذلك فعلى ما قد عرفت الله فاعرف من يظهره الله فانه اجلّ و اعلى من ان يكون معروفاً بدونّه او مستشيراً باشارة خلقه و اتنى انا اوّل عبد قد آمنت به و باياته و اخذت من

ابکار حدائق جنّة عرفانه حدائق کلماته بلی وعترته هو الحق لا اله الا هو کلّ بأمره قائمون لعمر الله این کلمه مبارکه یکتا لؤلؤ بحر بیانست و یکتا آفتاب جهان عرفان چه که سدی است محکم از برای یاجوج جهل و مأجوج هوی و این کلمه مبارکه بشأنی ملیحست که جمال قدم جلّ کبریائه در لوح اقدس که باسم حضرت مبلّغ علیه من کلّ بهاء ابهاه نازل شد ذکر فرموده‌اند این کلمه از برای معرضین بیان بمثابه سیف است دیگر مجال اعتراض از برای احدی باقی نمی‌ماند یا محبوب فوادی کلّ عجب در اینست که احدی از اصل امر اطلاع نداشته و ندارد و مع ذلک یتکلمون بأهوائهم ما یتکلمون پستی مقام را مشاهده کنید که بعضی از جهلا بمستغاث استدلال کرده‌اند و از مالک آن محروم شده‌اند اشدّ انّ منزل البیان تبرّاً منهم در باب خامس عشر از واحد ثالث بیان این کلمه مبارکه مسطور قوله جلّ شأنه چه کسی عالم بظهور نیست غیر الله هر وقت باید کل تصدیق بنقطه حقیقت نمایند و شکر الهی بجا آورند و همچنین می‌فرماید جمیع بیان بمثابه خاتم است در اصبع مبارک او و ورقه‌ایست از اوراق جنّت او انتهی مع ذلک طنین ذباب مرتفع و جهال ارض بآن متمسک بحر حیوان امام وجوه ظاهر و قوم از آن غافل و محجوب و ببرکه منته متوجه اینست شأن خلق و شأن الذین اتّخذوه لهم ربّاً من دون الله گویا از یوم الله ذکری استماع ننوده‌اند و عرفی از او استشمام نکرده‌اند اینست که بذکر اصنام و مطالع اوهام مشغولند نقطه اولی روح ما سواه فداه در مقامی می‌فرماید قوله جلّ شأنه ثمّ اعلم انّ فی ذلک الیوم لم یکن معروفاً غیر الله و لا معبوداً الا اياه و لا موصوفاً سواه و لا محبوباً دونه و لا مقصوداً غیره انتهی

این کلمات مبارکه بأعلی البیان مابین زمین و آسمان ندا مینماید که امروز بحق وحده منسوبست و بیوم الله در کتب الهی مسطور و معروف لا یدکر فیہ الا هو و حال قومی باوهامات قبل که الیوم در ساحت اقدس ذکر از آن نبوده و نیست مشغولند و اراده نموده‌اند بسحاب اوهامات قبل خورشید فضل را مستور دارند و باریاح دفرا سراج الهی را از نور منع نمایند امروز روز دیگر است و از برای او مقامی دیگر اسأله تعالی بأن یعرف عباده ما ستر عنهم و یقرّبهم الیه و یرزقهم ما انزل من سماء عطائه انه ولیّ الذاکرین و مجیب السائلین این بیانات نقطه اولی روح ما سواه فداه که ذکر شد مکرّر این عبد فانی در عراضی که بدوستان الهی معروض داشته ذکر نموده که شاید نفوس محتجبه موهومه اینقدر ادراک نمایند که این یوم از حدودات و حجابات و ما عند الناس مقدّس و منزّه و مبرّاست او بخود معروف بوده و خواهد بود لا یعجزه شیء و لا یضعفه امر و لا یستره حجاب الیوم اکثری از بصر و سمع ممنوعند طوبی لمن یراه بعینه منقطعاً عن عینه و یعرفه بنفسه ملقياً نفسه از مقصود یکتا سائل و آمل که عالم عرفان را بانوار آفتاب استقامت منور فرماید و آفاق قلوب را بنیر بیان رحمن روشن نماید انه هو المقتدر علی ما یشاء لا اله الا هو العلیم الحکیم

و بعد این خادم فانی بدستخط دیگر آن حضرت که تاریخ آن هشتم شهر شعبان بود فائز شد الحمد لله فرح بخشید و بهجت آورد و بعد در وقتی از اوقات در ساحت اقدس عرض شد هذا ما نطق به لسان العظمة فی الجواب

هو الأقدم

یا افنانی انا اردنا ان نلتقی علیک ما نطق به قلبی الأعلی من قبل فی اوّل خطابی ایّاک انّ ربّک هو العزیز الودود

هو الأعظم

قد اتى الوعد و ظهر الموعد و القوم فى اضطراب مبين قد ماج بحر الحيوان و هم الى الموت يسرعون قد هاج عرف الرحمن و هم عنه معرضون قد اخذوا الغدير و نبذوا السلسيل ما لهم كيف لا يشعرون قد اشتغلوا بالتراب معرضين عن الوهاب الا انهم لا يفقهون لعمر الله ان عيونهم عمياء و آذانهم صماء لا يسمعون و لا ينظرون ان يا قلبى الأعلى ان اذكر من اقبل الى النور و توجه الى وجه الله المهيمن القيوم الذى سمع النداء اذا ارتفع فى ملكوت الانشاء و سرع فى ميادين الرضاء الى ان عرف و قال لك الحمد يا اله الغيب و الشهود قل يا اهل البهاء انتم فى النوم او اخذكم سكر الهوى و منعكم عن ذكر الله مالک الوجود قل هذا يوم القيام كيف انتم تقعدون و هذا يوم النداء و انتم صامتون قوموا باسمى ثم انطقوا بالحكمة و البيان لعل اهل الامكان يتوجهون الى الرحمن الذى ينادى فى هذا المقام المنوع قل هل سمعتم و صبرتم اتقوا الله و لا تكونوا من الذين لا يعرفون قل توجهوا لتسمعوا لحن الله فى ملكوت البيان لعمري لو يسمعون لياخذهم جذب الشوق الى مقام يرقصون و لا يشعرون قل ا تدعون كوب البقاء و تأخذون صديد الفناء من يد كل فاجر مردود قل ا علمكم هذا معلّم الهوى او انفسكم فاصدقوا لى يا قوم و لا تتبعوا كل كاذب محبوب قوموا بالحكمة و ذكروا العباد بما امركم مالک البرية لعل يتوجهون الى الله العزيز الودود كذلك نطق قلبى و تكلم لسانى و بينت جوارحى طوبى لمن تقرب و اخذ لوح الله بيد القدرة و شرب منه ما رقم فى لوحى المحفوظ انك يا ايها الشارب من كأسى و الناطق باسمى ان اشكر بما ارسل اليك من سماء العناية هذا الكتاب المختوم يا افنانى جميع ذرات از ندای الهى و صرير قلم ربانى در وله و شوق مشاهده ميشوند و عباد غافل در تيه اوهام و ظنون سالک قل لعمر الله انه لا يعرف بغيره و لا يرى ببصر دونه انه هو النبأ الذى ما اطلع به احد من قبل و لم تحط به نفس الا الله رب العالمين قل تالله ان هذا لنبا عظيم الذى تزين بذكره كتب الله العليم الخبير قل ليس عنده ما عندكم و لا يمشى فى طرقكم قد اتى بالحق و اظهر صراطه المستقيم قد استقر عرشه فى اول الورود على كوم الله بذلك ظهر ما كان مسطوراً فى كتب المرسلين قد تشرف البر و البحر بقدومه و لقائه و نفحات قيصه المنير هذا يوم لا يذكر فيه الا الله وحده و يوزن فيه كل شىء بميزان الله الذى يمشى و ينطق امام وجوه العالم قد اتى مالک القدم بسلطان مبين قل ان البرهان يطوف حول العرش و الحجة تنادى باسمه العزيز المنيع يا افنانى ان اشرب من كل حرف من آيات ربك رحيق البقاء ثم اشكر ربك المعطى الكريم ثم اذكر احبائى من قبلى و بشرهم بعنايتى و رحمتى و ذكركم بما انزله الرحمن فى الفرقان و البيان و من قبلهما فى التوراة و الانجيل تالله قد ترشح من اناء بيانى رحيق المختوم الذى وصفه كتاب حكيم من لدن عزيز عليم انتهى الحمد لله لسان عظمت مرة بعد مره اظهار شفقت و عنایت فرمود و در حين تنزيل بشأنى بحر بيان در امواج كه اين فانی مثل يك سمكه بسيار كوچك خود را مشاهده مينمود كه بر سنگي چسبيده ديگر كجا قادر است بر آنچه لسان الله بان تكلم فرموده خدمت آقايان مذکور دارد در اين آيات بديعه منيعه ذكر ميزان نازل لذا اين عبد فانی اراده نمود كه لوح ميزان كه از قبل نازل شده ذكر نمايد تا كل بحلاوت بيان الهى فائز شوند قوله جلّ كبريائه

بسمى المحيىب العلم

قد اتت الساعة و نفخ فى الصور و الميزان ينادى انا المميز العلم ابين و اظهر امام وجه العالم اعمال الأمم و انا الشاهد الخبير لم يبق من ذرة الا و قد اظهرتها و انا العادل المستقيم قد جعلتنى مستويّاً يد العدل فى ايام الله رب العالمين هذا يوم فيه ينطق الناقور و يصيح الناقوس و ينادى الصور الملك لله مالک هذا اليوم البديع انك يا ايها السامع اذا فزت باصغاء لوح ربك و وجهك شطر المظلوم و قل نفسى لبلائك الفداء يا من انفتحت ما انت عليه فى سبيل الله العلى العظيم انتهى اين عبد فانی بمناسبت آنچه عرض مينمايد هر چه از كلمات الهى و آيات ربانى بنظر ميايد دوست داشته و دارد كه ذكر نمايد چه كه خادم مطمئن است از اينكه آن حضرت از قرائت و مشاهده آن مسرور ميشوند يوم يوم ذكر و بيانست

ولكن غافلين را از آن قسمتی نبوده و نیست امروز روزیست که حضرت داود در زبور میفرماید الأنهار لتصفق بالأیدی الجبال لترتّم معاً امام الرّب لآنه جاء لیدين الأرض جميع کتب الهی مشحونست بذکر این یوم مبارک و ما ظهر فيه ولكن دیده میشود آنچه در کتب ذکر شده در قلوب صخّره صمّا اثری از آن ظاهر نشده بکمال تصریح ذکر یوم الهی و ظهور الله در کتب قبل بوده مع ذلك ناس غافل و محتجبند در بیان و اهل آن ملاحظه فرمائید نقطة اولی روح ما سواه فداه میفرماید و فی سنة التسع انتم بلقاء الله ترزقون و همچنین میفرماید ثم فی سنة التسع کلّ خير تدرکون مع ذلك بعضی از ظهور الله محتجب دیده میشوند و چه مقدار آن حضرت در این امر تأکید فرموده اند بقسمی که میفرمایند به بیان واحد بیان از آن شمس حقیقت محتجب ثمانید قوله عزّ و جلّ ایّاک ایّاک یوم ظهوره ان تحتجب بالواحد البیانیّة فانّ ذلك الواحد خلق عنده و ایّاک ایّاک ان تحتجب بکلمات ما نزلت فی البیان الی آخر قوله عزّ و جلّ و در مقامی میفرماید قوله عزّ ذکره من ينظر الی تلك الشجرة بغیر عین الله لم یستحقّ له حکم النجاة حال ناس غافل ببصرهای محتجبه مرموده اراده معرفه الله نموده اند سبحانه عما یظنون و همچنین در مقام دیگر لآلی این کلمات از بحر علم نقطة بیان روح ما سواه فداه ظاهر قوله عزّ و جلّ اینست که من فی البیان را نجات نمیدهد الا مشاهده من یتظهره الله در کینونات خود نه مشاهده من قد ظهر انتهى در این آیه مبارکه نظر فرمائید که چگونه ناس را تعلیم فرموده اند بنصّ صریح میفرمایند باو ناظر باشید نه بنقطة بیان یکی از حروف حیّ از من یتظهره الله جلت عظمته و عظم کبریائه سؤال نموده اطرده لسان البیان بقوله جلّ و عزّ فما اعظم ذکر من قد سألت عنه و انّ ذلك اعلى و اعزّ و اجلّ و امنع و اقدس من ان یقدر الأفتدة بعرفانها و الأرواح بالسّجود له و الأنفس بثنائه و الأجساد بذکر بهائه فما عظمت سؤلته و صغرت کینونته هل شمس الّتی هی فی مرایا ظهوره فی نقطة البیان یسأل عن الشمس الّتی تلك الشّمس فی یوم ظهوره سجّاد لطلعتها ان کانت شمساً حقیقیّة و الا لا ینبغی لعلو قدسها و سمو ذکرها و لو لا ما کنت من واحد الأوّل لجعلت لک من الحدّ حیث قد سألت عن الله الّذی قد خلقک و رزقک و اماک و ابعثک فی هیکلک هذا بالنقطة البیان فی ذلك الظهور المتفرّد بالکیان انتهى

حال ملاحظه فرمائید معرضین در چه مقالند و امر در چه مقام یشهد کلّ شیء بتقدیسه و تنزیهه عما ذکره لسان العالم و یدکر و هذه کلمة لا ینکرها الا کلّ متوهّم مریب و میفرماید قوله عزّ و جلّ لعلک فی ثمانية سنة یوم ظهوره تدرک لقاء الله ان لم تدرک اوّلاً تدرک آخره ولكن ايقن بأنّ الأمر اعظم فوق کلّ عظیم و انّ الذّکر اکبر فوق کلّ کبیر و سائل جناب ملا باقر حرف حیّ علیه بهاء الله بوده که باو میفرمایند شاید در سنّه هشت بلقاء الله فائز شوی و اگر اوّل هشت این مقام اعزّ ارفع اعلى را درک ننودی در آخر آن که منتهی باوّل تسع میشود بلقا فائز میشوی و همین حرف حیّ در سنّه تسع لقاء الله را ادراک نمود و دو مرتبه هم بشطر سجن توجه نمود و بلقا فائز گشت و در این ایام برفیق اعلى صعود نمود علیه بهاء الله و بهاء الملائكة المقربین و همچنین جناب میرزا اسدالله علیه بهاء الله را بشارت فرموده اند که بلقاء من یتظهره الله فائز میشوند و این خطاب مستطاب در باره او نازل که میفرمایند و انک انت یا ایّها الحرف الثالث المؤمن بمن یتظهره الله و در ایامی که نیر اعظم از افق عراق طالع بود بین یدی العرش حاضر و بشرف ایمان فائز گشت و بعد وارد شد بر او آنچه وارد شد الا لعنة الله علی القوم الظالمین و تفصیل آن مظلوم در کتاب بدیع نازل و مسطور است حال ملاحظه فرمائید سلطان قدمی را که میفرماید جميع بیان بمثابة خاتمی است در اصبع او یقلّب کیف یشاء لما یشاء بما یشاء و میفرماید بجمع بیان و واحد آن از آن شمس حقیقت محتجب ثمانید با این وصیت محکمه متقنه بیک کلمه آن که اسم مستغاث باشد تمسک جسته از مقصود عالم محروم مانده اند این آذان واعیه و ابصار حدیده و صدور منشرحه و قلوب

منيرة میفرماید او را باو بشناسید نه بغیر او مع ذلک چه گفته‌اند و چه کرده‌اند و هنوز ملتفت نشده‌اند که بلفظی از بحر بیان ممنوعند و بکلمه‌ئی از ملکوت کلام محروم و ابداً باعمال خود شاعر نیستند بعینه بلعب جابلقا و جابلسا مشغولند الیوم بیک کلمه اگر اراده فرماید آنچه در بیان حروف اثبات است بنفی راجع میفرماید یفعل ما یشاء و لا یسأل عما شاء الله علی کلّ شیء قدیر چنانچه نقطه اولی روح ما سواه فداء میفرماید قوله عزّ ذکره حلّ لمن یشهره الله ان یردّ من لم یکن فوق الأرض اعلی منه اذ ذلک خلق فی قبضته و کلّ له قانتون و همچنین قادر است بر آنکه جمیع من علی الأرض را برداء نبوت فائز فرماید چنانچه میفرماید قوله عزّ ذکره فانه لو یجعل ما علی الأرض نبیاً لیکوننّ انبیاء عند الله انتهی جمیع اسماء باقبالهم الیه مفتخر و معزز و مشرفند والا قابل ذکر نبوده و نیستند لسان احدیه در ارض سرّ باین کلمه مبارکه ناطق قوله جلّ کبریاؤه قل انّ النبی من سمع نبأی و آمن بنفسی و الرسول من بلغ رسالاتی و الامام من قام امام وجهی و فاز بأیامی و الولی من دخل حصن ولایتی و انقطع عن سوائی و الوصی من وصی نفسه ثمّ العباد بحجّی و ذکری کذلک اشرفت شمس البیان من افق مشیة ربکم الرحمن فی هذا الرضوان المقدّس الممتنع المتعالی العزیز المنیع

در این مقام نقطه اولی روح ما سواه فداء مسئلت مینماید که آنچه از حروفات که در بیان دون کتاب علّین احصا فرمودی تبدیل نمائی و محو فرمائی و در مقام آن خلق نمائی از احرف نورانیّه بآنچه تو دوست میداری و بعد از بیانات عالیّه متعالیه میفرمایند تا آنکه منتهی شود باسم اعظم جلّ کبریاؤه و اصل مناجات آن حضرت بسیار محبوبست که ذکر شود تا کل از کوثر بیان قسمت برند قوله جلّ و عزّ و لأسألتک من فضلک یا الهی بأن تزین کلّ آثاری فی کتاب عظیم علی احسن خطّ منیع لم یکن اعلی منه فی علمک بشأن قد بدلت کلّ احرف الّتی قد احصیتها فی دون کتاب العلّین بأن تحوّنّها بقدرتک و تخلقنّ فی مقامها احرف نورانیّه علی ما تحبّ و ترضی فی منتهی ذروة الأعلی و فوق العلی الی منتهی رفرف الأعلی الی ان ینتهی الی اسمک الأرفع الأعزّ الأجلّ الأجلّ الأعلی الأبهی انک لعلی کلّ شیء قدیر انتهی لعمر الله هر نفسی که اقلّ من ان یحصی بانصاف و بصر فائز شود اشتعال نار محبت نقطه اولی روح ما سواه فداء را در ذکر ظهور مالک اسماء مشاهده مینماید و ادراک میکند چه فائده که ناس را کسالت غفلت از مقصد اقصی و ذروة علیا و غایه قصوی منع نموده یا محبوب فؤادی فی الجمله ناری که در این خادم فانی مشتعل است او را بر این اذکار تأیید مینماید والا حقّ جلّ جلاله مقدّس و منزّه است از آنچه ذکر شده و بشود و بشهادت نقطه بیان روح ما سواه فداء به ما فی البیان معروف نشده و نخواهد شد تعالت عظمته و ذکره و سلطانه و همچنین گمان میرود که بعضی از نفوس متوقّفه که در بیدای حیرت سالکند و بحجبات و اشارات محدود شاید متنبّه شوند و بصراط مستقیم الهی راه یابند الأمر بیده یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید و هو العزیز الحمید

عرض دیگر آنکه جناب آقا محمد خان علیه بهاء الله مع دو نفس دیگر وارد و بساحت اقدس فائز گشتند و سراجی که حاکی از قلوب اصفیا بود بتوسط ایشان صحیح و سالم رسید و لکن تا حین جمال قدم بیستان توجه نفرموده‌اند انشاءالله حسب الفرمایش عمل خواهد شد چندی بود سجن اعظم مقرّ عرش واقع و حال یک شهر میشود که قصر بقدم مبارک مشرف و فائز است نسأل الله محبوبنا و محبوبکم و مقصودنا و مقصودکم بأن یقدّر لحضرتکم ما ینبغی لاسمه الکریم انه لهو الغفور الرحیم البهاء علی حضرتکم من لدن عزیز علیم حضرت غصن الله الأعظم و حضرت غصن الله الأكبر ذاتی و کینوتی لتراب اقدامها الفداء آن محبوب را بذکر ارفع اعلی ذاکر و تکبیر اقدس ابهی ابلاغ میدارند و همچنین جمیع طائفین ارض سجن هر یک عرض فنا و نیستی خدمت آن حضرت معروض میدارند

عرض دیگر این فانی آنکه در جمیع احوال دوستان حق را بحکمت امر فرمائید که مباد از او غافل شوند و از ما اراد الله محروم گردند یوم قبل لسان عظمت باین کلمه ناطق ای عبد حاضر از آیات بدیعه منیعه مباد احدی بمقصود واقف نشود و گمان دیگر نماید به افنان بنویس که جمیع را اخبار نماید در جمیع احوال حکم حکمت ساقط نمیشود و اینکه در آیات نازل شده هذا یوم الایقاظ و انتم راقدون و هذا یوم القیام و انتم قاعدون مقصود تبلیغ امر الهی است که نفوس مستقیمه بحکمت بر آن قیام نمایند و نفسی المهیمنة علی الأشياء که غیر این در نظر نبوده و نیست و در جواب یکی از دوستان این فقرات محکمه متقنه از سماء احدیه نازل ذکر میشود تا کل بعنایت و رحمت و شفقت حق واقف شوند و به ما اراد الله ناظر گردند قوله جلّ کبریا ایاک ایاک ان تعمل ما کتبتہ فی آخر کتابک این اعمال اعمال جهلاست و افعال غافلین قسم باسم اعظم که اگر نفسی از دوستان اذیت بنفسی وارد آورد بمثابة آنست که بنفس حق وارد آورده نزاع و جدال و فساد و قتل و امثال آن در کتاب الهی نهی شده نهیاً عظیماً تب الی الله عما قصدته فی نفسک ثم ارجع الیه و قل

یا الهی اسألك بالكلمة العلیا بأن تكتب لی كلمة الغفران لأتّی اردت ما لا اردته و نهیته فی کتابک اسألك بأن تکفر عني سیئاتی و تغمّسني فی بحر غفرانک انک انت الغفور الکریم

هر ظلمی که از ظالمی ظاهر شد او را بنفس حق واگذارید عدل الهی میمن و محیط است احتیاج بفساد و نزاع و جدال و قتل و غارت نداشته و ندارد نصرت امر بیان بوده و خواهد بود و دون آن از هواهای نفسانیّه ظاهر شده و میشود اعاذنا الله و ایاکم یا معشر المقبلین انتی

و همچنین در لوح اسم الله جمال علیه من کلّ بهاء ابهه این فقره مبارکه نازل قوله عزّ کبریا و نفسه الحق اگر قدرت ظاهره که فی الحقیقه نزد حق مقامی نداشته و ندارد بتمامها ظاهر شود و سیّافی در مقابل و اراده سوء قصد از او مشاهده گردد البتّه متعرض او نشویم و او را باو واگذاریم انتی شخصی از دوستان الهی اراده ضرر در باره یکی از آحاد ناس داشت و در مکتوبی که باین خادم ارسال داشت ذکر قصد خود را نموده بود این عبد در ساحت اقدس عرض نمود آیات منزله مذکوره در جواب او از سماء مشیت نازل و ارسال شد انشاء الله حق جمیع را تأیید فرماید تا از اراده خود بگذرند و باراده الله ناظر شوند انه یقول الحق و یشهد السبیل و الحمد لله العزیز الجمیل

عرض دیگر آنکه پاکت جناب اسم الله الجمال علیه من کلّ بهاء ابهه زود بایشان برسد تعجیل لازمست البهّاء علیکم

خادم

فی ۱۱ ربیع الأولى سنة ۱۲۹۸